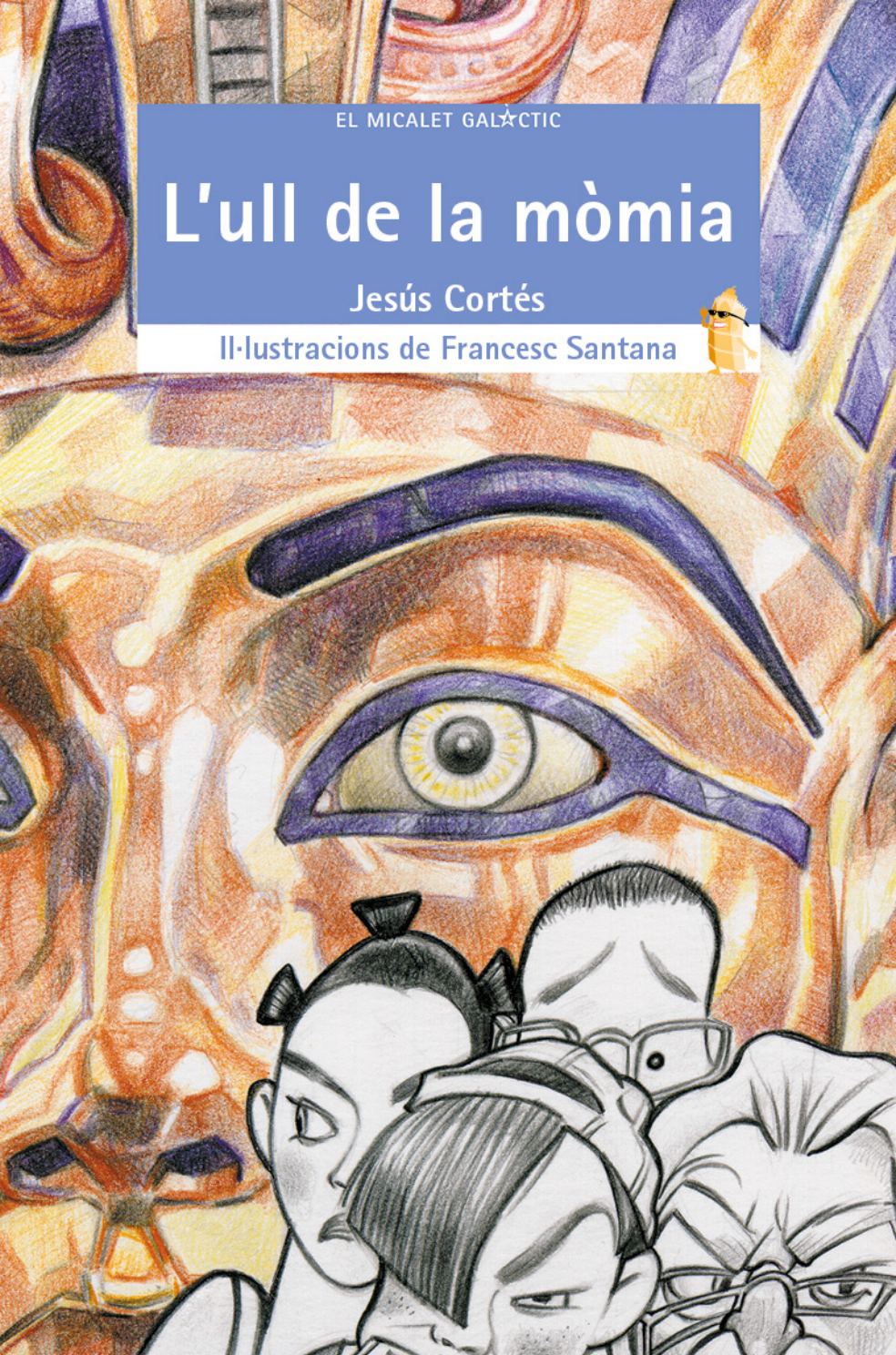

EL MICALET GALÀCTIC

L'ull de la mòmia

Jesús Cortés

Il·lustracions de Francesc Santana

Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

1

UNA MÒMIA EN PERILL

Atenció, pregunta: què pots fer quan la teua vida depén del maleït ull d'una mòmia egípcia?

- a)* Demanar consell en una òptica.
 - b)* Encomanar-te a santa Llúcia del Nil.
 - c)* Deixar-te aconsellar per un expert.
 - d)* Fer testament entre els amics més acostats.
- (Encerclau la resposta que trobeu escaient.)

D'ara endavant, ja no cal que encerclau res.

Però, anem a pams.

Els amics em diuen Max, i tinc tretze anys que

a punt han estat de no veure la llum dels catorze. El motiu? Bé, si us sóc sincer no podem parlar d'un motiu aïllat, sinó de tot un manoll d'esdeveniments i de casualitats que, com si foren les peces d'un trencaclosques, el destí s'encarregà d'encaixar a la perfecció per tal de posar-me els pèls de punta en l'aventura més insòlita que havia viscut mai.

Situeu-vos:

Tot començà l'estiu passat, l'últim divendres del mes de juliol, per a ser exactes. El pare i la mare havien pegat a fugir. En realitat es trobaven dins d'un avió, en vol cap a Santo Domingo, o cap a l'Havana, o cap a l'òrbita de Júpiter, no ho sé ben bé. (Segons tinc entés, al final mon pare es va fer un embolic amb el viatge de vacances.)

El timbre de casa sonà a les nou i mitja en punt del matí. Abans d'obrir ja m'imaginava qui era perquè tan sols una persona al món cremava els timbres així, amb unes inconfusibles descàrregues curtes i impacients, tan pròpies del seu caràcter explosiu i inquiet.

Es tractava del meu iaio Esteve.

Us el presentaré.

El meu iaio es diu Esteve, Esteve Plomausell, i és egipciòleg jubilat, cosa que és igual com dir que el meu iaio és un jubilat versat en la ciència i en l'estudi de les antiguitats de l'Egipte faraònic.

En qualsevol cas, el meu iaio no es considera

ni vell ni jubilat, i per això mai no ha abandonat del tot les seues investigacions, o els seus viatges a remotes excavacions arqueològiques on poder clavar l'ull. Potser per això s'encabota que no li diguem ni iaio, ni pare, ni res de semblant, sinó *professor*, *professor Esteve*. I potser per això també els pares sempre han dit que el meu iaio era un maniàtic i un excèntric a qui li faltaven un parell de bulls.

És clar que potser els pares no anaven del tot errats perquè, a tot açò que us he dit, cal afegir que el meu iaio patia sobtades rampellades de mal geni que l'obligaven a engegar uns disbarats sorprenents que ell anomenava *antídots*, antídots contra el mal geni. Segons deia, l'ajudaven a recobrar el seny sense haver de fer ús de paraulotes malsonants. Fins i tot tenia un *quadern d'antídots* —un quadern quasi mític a la nostra família—, amb més de cinc-centes receptes contra les pèrdues de control.

De fet, va ser tot un antídote allò que, aquell últim divendres de juliol, m'engegà quan per fi li vaig obrir la porta.

—Per totes les pedres d'esmolardes de la piràmide de Kheops! —exclamà—. Ja em pensava que no hi eres.

El pla era el següent: mentre els pares eren de viatge, el iaio havia de fer de jubilat avorrit en companyia del seu nét, a l'apartament de la platja. Fins

ací tot estava clar, i tot havia estat parlat i discutit. Tot, llevat d'un insignificant detall. O millor dit, de dos.

Ràpidament, el professor hi entrà com una bala i començà a buscar les meues maletes per tota la casa.

—Ens hem d'afanyar —deia—. Abans de marxar a l'apartament hem de passar pel museu.

El professor Esteve es referia al Museu d'Arqueologia. El professor sempre parlava d'aquest museu com si parlara de la seua segona casa. Per a ell el Museu d'Arqueologia no tenia secrets. No debades moltes de les peces que s'hi exposaven de manera permanent havien estat donacions seues, i des de feia anys es movia pel museu amb la llibertat que li atorgava la seua reputació i generositat.

—He de cloure un assumpte de vital importància —continuava el professor, mentre obria portes i més portes.

I de sobte ensopegà amb els dos insignificants detalls de què us parlava fa uns instants.

Quan el professor entrà en el menjador es va quedar petrificat. Dos companys meus d'escola, fills de dos matrimonis amics dels pares, eren asseguts a les cadires, amb les mans entre els genolls i fent cara de sants.

El professor mirà de reüll dues bosses d'esport farcides d'equipatge estiuenc que hi havia en terra.

—Què significa açò? —preguntà, alarmat.

Açò significava que el xicon es deia Manel, i que ella es deia Diana. I com que els seus respectius pares eren al mateix avió que volava cap a Santo Domingo, cap a l'Havana, o cap a l'òrbita de Júpiter, açò, per descomptat, significava també que Manel i Diana vindrien amb nosaltres a l'apartament de la platja.

—Per tots els caragols moros de la Serra Calderona! —explotà el professor—. M'han enganyat!, m'han enganyat! Ta mare em va dir que tan sols m'hauria d'encarregar de tu! No em va parlar de ningú més!

—Tampoc no cal que et poses així, iaïet...

—Iaïet?... M'has anomenat... iaïet?

—Volia dir, ehem, professor insigne i condecorat.

—Brrr!... Jo no sóc un pati d'escola!

—Pots estar segur que no et farem parlar gens.

—Brrr!... Ningú no m'havia parlat d'una fuga massiva de pares! Traïció, traïció!

Manel i Diana em miraven sense moure un múscul. Però, com diu la dita, gos que lladra no mossega.

En qualsevol cas, no hi havia opció. Els pares sabien molt bé que el professor engegaria un dels seus antídots quan descobrira el pastís. Però també sabien que el professor seria incapaç d'abandonar

Diana i Manel a la seua sort, perquè en el fons estaven convençuts que, com la majoria de iaïos del món, el professor Esteve era un angelot, un angelot que renegava i mastegava antídots contra el mal geni però, al cap i a la fi, un angelot.

I, en marxa!

Tancàrem la casa amb pany i clau, carregàrem bosses i maletes en el cotxe del professor —en realitat, una cafetera amb rodes que emetia pistonades atòmiques—, i sense perdre un minut més ens dirigírem al Museu d'Arqueologia.

—Una mòmia està en perill —ens aclarí el professor.

—Una mòmia?

Tots sabíem molt bé què era una mòmia. Una mòmia era un cadàver al qual se li havien dissecat els teixits perquè resistira els processos naturals de putrefacció. Així, efectuat el procés de momificació, el cadàver es podia conservar d'una manera indefinida. Aquesta pràctica de la conservació de cadàvers estava directament lligada a les creences religioses de l'antiga civilització egípcia, de la qual el professor tant sabia i tantes coses m'havia contat. No debades havia dedicat tota la seua vida a estudiar l'Egipte dels faraons. I potser era aquesta abnegada dedicació el que explicava que el professor diguera amb tota la naturalitat que una mòmia es trobava en perill. Per a ell seria d'allò més

natural esmorzar amb mòmies en perill. Per a nosaltres, en canvi, tot això formava part d'un món inquietant i fantàstic al qual tan sols quatre privilegiats com el professor tenien accés. De mòmies en perill, lògicament, no en sabíem res.

—De quina classe de perill es tracta? —vaig preguntar.

—D'un robatori —explicà el professor—. El Museu Egipci del Caire firmà un conveni amb cinc museus europeus per a l'exposició de la mòmia del faraó Amenemhet III. A canvi va rebre ajudes econòmiques dels diferents estats per a ampliar i modernitzar les seues instal·lacions... Sabeu com funcionen aquestes coses?

—Sí —contestà Diana—, tu em deixes una mòmia en préstec i jo et done diners perquè poses vidres nous en les finestres.

El professor féu una ullada a Diana per l'espill retrovisor. L'aclariment li degué semblar correcte perquè de seguida va fer uns colps afirmatius amb el cap.

—Abans de ser exposada ací —continuà—, la mòmia va passar per Berlín, Londres i París. Demà mateix serà traslladada a la ciutat italiana de Pisa, i un mes després retornarà al Caire.

—I quina relació té tot això amb un robatori?

El professor agreujà el semblant i, amb fredor, respongué:

—Saquejadors de tombes.

Buf! Quan Manel l'escoltà, s'agafà al seient com si fóra un gat espantat. Manel es posà groc, groc com el safrà. Quan d'ací a uns minuts arribem al museu us diré per què.

—Els saquejadors de tombes —digué el professor— han intentat robar la mòmia d'Amenemhet dues vegades. Primer ho van intentar en el trasllat des del Caire a Berlín, i després en el trajecte de Londres a París. I de segur que tard o d'hora ho intentaran de nou.

—I, qui són? —preguntà Diana.

El professor somrigué amb cert menyspreu.

—Són el principal maldecap de l'antiga civilització egípcia. Roben mòmies i tresors mil·lenaris i fan negoci amb qui millor pague.

—És a dir —comentà Diana—, que són lladres.

I el professor afegí:

—Lladres perfectament organitzats. Mercenaris a sou, segrestadors, espies, assassins. Als deserts d'Egipte tenen amagades les seues bases d'operacions, però quan corre la notícia que un faraó ix de viatge ells fan les maletes i li segueixen la pista com llops darrere de la presa.

—I mai no roben als mateixos museus?

—De vegades ho intenten. Però les mesures de seguretat cada vegada són millors. Robar una

mòmia com la d'Amenemhet no és igual com robar un diamant. Un diamant te'l pots amagar en una butxaca. Un sarcòfag, no. A més...

Els comentaris del professor quedaren sobtadament interromputs quan tombàrem pel carrer que duia a les mateixes portes del museu. El professor frenà la cafetera en sec. Davant nostre es veia tot el carrer ple de policies i de cotxes patrulla amb els llums encesos. Tement el pitjor el professor s'empassà un inesperat antídod.

—Per totes les rodes de recanvi del circuit d'Indianapolis!

Els policies ens cridaren l'alto però quan el professor s'identificà de seguida ens donaren via lliure per a accedir al museu. Això, com se sol dir, era tenir categoria.

—No, Max, jo no hi vaig —em digué Manel.

—Com que no hi véns?

Manel seguia amb les ungles clavades al seient, mentre el professor i Diana ja havien baixat del cotxe i es dirigien cap a la porta principal.

—Saps que no suporta res que tinga a veure amb la... amb la...

—Però si açò és un museu, Manel!

—M'és igual.

—Els museus no tenen res a veure amb la mort.

—Arg! Però les mòmies, sí!

—Les mòmies?

Vaig fer una ullada als policies que s'escampaven pertot arreu, i per allò de trobar una explicació lògica a la seua presència, vaig dir:

—Ací ja no hi deu haver cap mòmia, i no sé jo molt bé per què.

—Per si de cas, per si de cas —digué Manel—, jo us esperaré ací.

—Caram, Manel!, així no et curaràs mai.

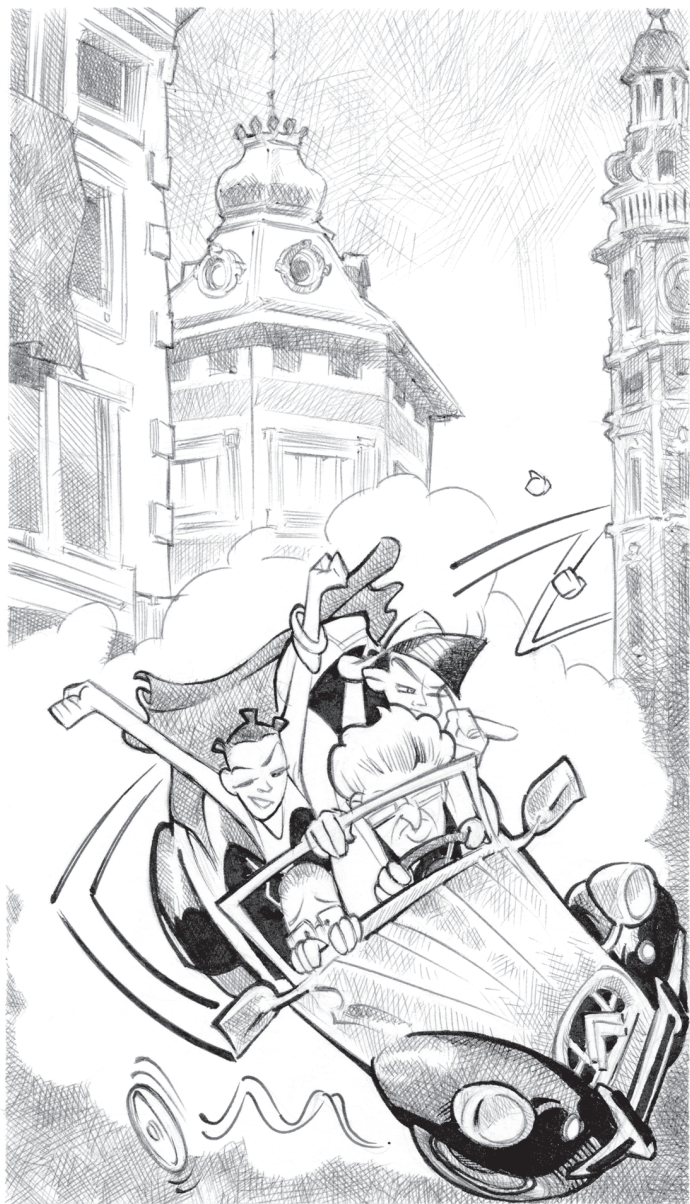
—Em curaré, Max, em curaré, però amb mètodes terapèutics.

Perquè ho enteneu: Manel patia una estranya variació d'una malaltia anomenada *necrofòbia*. La necrofòbia es caracteritza per la por exagerada als morts. Però la necrofòbia de Manel anava més enllà i, a més de morts, incloïa cementeris, corones de flors, cotxes fúnebres, misses de difunts i, fins i tot, expressions del tipus *mort de gana* o *fer el mort*. Per no suportar, el nostre Manel no suportava ni la *mort* del·la entre el pa.

És clar que a tot això calia afegir que, potser per culpa de la malaltia, Manel semblava menys comunicatiu cada dia que passava, i es mostrava més i més temorec a tot el que l'envoltava. I el pitjor de tot era que ni Diana ni jo mai no havíem sabut com ajudar-lo.

—Aleshores, no hi vénis?

—No, Max, no hi vaig... Vinga, afanya't. Diana t'espera.

Entre dos malcarats vigilants de seguretat, Diana m'esperava de braços plegats a l'entrada del museu. De seguida que vaig arribar al seu costat, em digué:

—Què?, no hi ve, veritat?

—No, no hi ve.

Diana, que era un nervi pur, no pogué evitar que un gest d'impotència li regirara el cos de dalt a baix. La seua especialitat era la resolució de conflictes *in extremis*, és a dir, en l'últim moment i contra tot pronòstic. Però Manel havia espatlat absolutament tots els intents que Diana havia planejat per traure-li la malaltia del cos. Diana ho reconeixia: amb Manel els seus mètodes d'ajuda havien fracassat.

Per descomptat, jo no n'havia eixit més victoriós. Diana i jo teníem un amic malalt i, com ella deia, les paraules d'ànim i els colpets a l'esquena eren insuficients per a solucionar un problema tan greu. A grans mals, grans remeis, afegia Diana tot seguit. I jo hi estava d'acord: a grans mals, grans remeis. La qüestió era trobar el gran remei que curara el gran mal de Manel. Tan sols un miracle ens podria ajudar a trobar-lo. Un miracle, o una casualitat, perquè quan vam entrar en el museu, sense saber-ho, la meua pròpia vida esdevingué el preu que potser caldria pagar per guarir la malaltia del nostre amic.

Tot un dilema.